

รางวัลวรรณศิลป์อูซเซนี
Eugénie Memorial Literary Awards

“ อย่า เพื่อ อะไร”

ผลงานที่ได้รับรางวัล การประกวดวรรณกรรม
“วรรณศิลป์อูซเซนี” ครั้งที่ ๔ หัวข้อ “อย่าเพื่ออะไร”
ประจำปีพุทธศักราช ๒๕๖๓

รางวัลวรรณศิลป์อูเชนี

Eugénie Memorial Literary Awards

ผลงานที่ได้รับรางวัล การประกวดวรรณกรรม
“วรรณศิลป์อูเชนี” หัวข้อ “อยู่เพื่ออะไร”
ประจำปีพุทธศักราช ๒๕๖๓

"วรรณศิลป์อุเทน" ครั้งที่ ๔

คำนำ

แล้วคุณล่ะ...อยู่เพื่อ

อยู่เพื่ออะไร คำถามที่เมื่อฟังผิวเผินดูเป็นคำถามที่เรียบง่าย ปกติ ตอบได้โดยไม่ต้องคิดอะไรมาก แต่เมื่อได้นั่งลงพิจารณาไตร่ตรอง กลับพบว่า นี่เป็นคำถามลึกซึ้งถึงปรัชญาการดำเนินชีวิต และแน่นอน นี่เป็นคำถามที่ถามหาสัจธรรมของความเชื่อศรัทธา ในวิถีแห่งศาสนา และการก้าวเดินสู่นิพพานหรือสรวงสวรรค์

อยู่เพื่ออะไร บทกวีของอุชเชนี ที่รจนาขึ้นในปี พ.ศ. ๒๕๙๓ เหมือนเธอรู้อยู่ ว่า คำถามแบบนี้ต่างหากที่จะเป็นอมตะ ถ้าคำถามที่ว่า อยู่เพื่อใคร ต้องการคำตอบในเชิงบุคคล คำถามว่าอยู่เพื่ออะไรก็ต้องการคำตอบในเชิงภาคปฏิบัติ

การประกวดวรรณกรรมวรรณศิลป์อุชเชนี ก้าวเดินสู่ปีที่ ๔ ด้วยหัวข้อเดียวกันนี้คือ **“อยู่เพื่ออะไร”** ได้รับการตอบรับเกินคาด จากผู้ร่วมส่งผลงานรวมทุกประเภททุกระดับจำนวน ๑,๑๐๕ ชิ้นงาน เป็นประวัติการณ์ของจำนวนผู้สนใจ แต่เป็นประวัติการณ์ว่าอย่างน้อย คนกลุ่มนี้ได้ครุ่นคิด ได้ตกตะกอนความคิดนั้น เป็นงานเขียนเพื่อบอกเล่า ปรัชญาชีวิตและเส้นทางการก้าวเดินว่า พวกเขา **อยู่เพื่ออะไร**

มากไปกว่าสัจจะแห่งจิตกวีและเส้นสายอักษรแห่งความเรียง คือข้อเสนอมากมายเพื่อให้ผู้อ่าน ค้นพบตัวเองและตัดสินใจว่าเราแต่ละคน จะอยู่เพื่ออะไร แล้วคุณล่ะ...คุณมีชีวิตอยู่เพื่อ...

คุณพ่ออนุชา ไชยเดช
ผู้อำนวยการสื่อมวลชนคาทอลิกประเทศไทย

โครงการประกวดวรรณกรรมรางวัล “วรรณศิลป์อุชเชนี”

เออเชนี ประคิน ชุมสาย ณ อยุธยา หรือที่รู้จักในนามปากกา “อุชเชนี” มีผลงานเป็นที่ประจักษ์ แม้จำนวนไม่มากแต่ทรงคุณค่า และโดดเด่นทางด้านวรรณศิลป์อย่างยิ่ง ไม่ว่าจะเป็นกวีนิพนธ์ เช่น “ขอบฟ้าขลิบทอง” “ดาวส่องนภาดิน” หรือความเรียงร้อยแก้ว อย่าง “เพียงแค่มืดทราญ” ในนามปากกา “นิต นรารักษ์” นอกจากผลงานการเขียน ซึ่งก่อเกิดแรงบันดาลใจมากมายสำหรับผู้รักทางด้านวรรณศิลป์แล้ว การใช้ชีวิตที่เรียบง่ายอ่อนโยนเอื้อเฟื้อต่อผู้อื่น ยังเป็นแบบอย่างที่ดีสำหรับการดำเนินรอยตามอีกด้วย

“อุซเซนี” เกิดเมื่อวันที่ ๖ กันยายน พ.ศ. ๒๕๖๒ สำเร็จการศึกษาระดับประถม และมัธยมจากโรงเรียนเซนต์โยเซฟคอนเวนต์ ระดับอุดมศึกษาจากจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และได้รับทุนไปศึกษาต่อทางวรรณกรรมที่มหาวิทยาลัยซอร์บอนน์ ปารีส ประเทศฝรั่งเศส เคยผ่านงานหลายๆ ด้าน ไม่ว่าจะเป็นด้านการศึกษา งานประชาสัมพันธ์ที่สมัยนั้นถือเป็นเรื่องใหม่ งานจิตอาสาเพื่อสังคม และงานรับใช้พระศาสนจักรคาทอลิก ทั้งในเรื่องงานหนังสือ เอกสารสำคัญ สำหรับสอนในสถาบันเตรียมผู้ที่จะเป็นบาทหลวง หรือนักบวชชาย-หญิง และสำหรับฆราวาสทั่วไป

“อุซเซนี” ได้รับการยกย่องให้เป็นศิลปินแห่งชาติ สาขาวรรณศิลป์ จากคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ ในปี พ.ศ. ๒๕๓๖ และยังได้รับรางวัลอื่นๆ ทั้งรางวัลทางด้านวรรณกรรม อาทิ รางวัลพานแว่นฟ้าเกียรติยศ จากรัฐสภา ร่วมกับสมาคมนักเขียนแห่งประเทศไทย หรือรางวัลในหน่วยงานของศาสนา อาทิ รางวัล “Achievement Awards” จากสื่อมวลชนคาทอลิกประเทศไทยและเครื่องประดับเกียรติยศของสมเด็จพระสันตะปาปาซิลเวสเตอร์ ชั้นอัศวินกางเขนใหญ่ อุซเซนีถึงแก่กรรม เมื่อวันที่ ๗ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๕๙ สิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ ล้วนบ่งบอกถึงผลงานและชีวิตอันน่าจดจำ และสานต่อคุณงามความดีของอุซเซนี ที่ได้อุทิศตนไว้

สื่อมวลชนคาทอลิกประเทศไทย ร่วมกับสภาการศึกษาคาทอลิกแห่งประเทศไทย คณะภคินีเซนต์ปอล เดอ ชาร์ตร กองทุนส่งเสริมงานวัฒนธรรม กรมส่งเสริมวัฒนธรรม กระทรวงวัฒนธรรม และสมาคมนักเขียนแห่งประเทศไทย จึงได้จัดโครงการประกวดวรรณกรรมรางวัล “วรรณศิลป์อุซเซนี” โดยคัดสรรและพิจารณาผลงานเขียนที่มีเนื้อหาและลักษณะตามเกณฑ์ที่กำหนดจากผลงานเขียนที่ส่งเข้าประกวดทั่วประเทศ เพื่อพิจารณาตัดสินมอบรางวัลแก่นักเขียนที่มีคุณภาพดี โดยแบ่งงานเขียนเป็น ๒ ประเภท ดังนี้

๑. ประเภทกลอนสุภาพ
 - ระดับนักเรียน
 - ระดับประชาชน
๒. ประเภทความเรียง
 - ระดับนักเรียน
 - ระดับประชาชน

ภายใต้หัวข้อการประกวด **“อยู่เพื่ออะไร”**

“อยู่ เพื่ออะไร”

อุชเชนี

จากหนังสือกวีนิพนธ์

ขอบฟ้าขลิบทอง

(๒๕๔๓)

ฉันอยู่เพื่อบุคคลที่ฉันรัก
ซึ่งใจซื่อถือศักดิ์สุจริต
และรักฉันมันมานานชีวิต
ในความผิดความหลงปลงอภัย

ฉันอยู่เพื่อหน้าที่ที่พันผูก
เพื่อฝังปลูกความหวังปลั่งไข
เป็นต่อธารรักทันล้นพันไป
หล่อดวงใจแล้งร้อนให้ชื่นบาน

ฉันอยู่เพื่อค้นคว้าหาสัจจะ
กลางโมหะอาภะกรรมเบียดประหาร
เพื่อส่องแสงแจ้วสว่างพร่างตระการ
กลางวิญญานมีตมิตอวิชา

ฉันอยู่เพื่อดวงใจที่ไร้ญาติ
ที่เร้นแค้นแคลนขาดวาสนา
เพื่อรอยยิ้มพร้อมลปนน้ำตา
บนดวงหน้าโศกซ้าระกำกรม

ฉันอยู่เพื่อเยื่อใยใจมนุษย์
บริสุทธิ์สอดผสานงานผสม
เป็นเกลียวมันขันแกร่งแรงกลืนกลม
พายุร้ายสายลมมิอาจรอน

ฉันอยู่เพื่อความฝันอันเพริศแพรว
เมื่อโลกแผ้วหุดพันคนหลอกหลอน
เมื่ออามิสฤทธิ์แรงแห่งทองปอนด์
มีอาจคลอนใจคนให้หม่นมัว

ฉันอยู่เพื่อยุคทองของคนยาก
ที่เขาถากทรกรรมซ้ำป่นหัว
เพื่อความถูกต้องที่เขาถมจมทั้งตัว
เพื่อความกล้ากลับกล้าบนอาชกรรม

เพื่อโลกใหม่ใสสะอาดพิลาสเหลือ
เมื่อคนเอื้อไมตรีอวยไม่ขวยขำ
เพื่อแสงรักส่องรุ่งพุ่งเป็นลำ
สว่างนำร่องพืมิชัยเอย

“ความทรงจำสีขาว”

รางวัลชนะเลิศ

ประเภททกลอนสุภาพ ระดับนักเรียน
นางสาวศรินยานันท์ จันทร์รุ่ง

“จันทร์เอ๋ยจันทร์เจ้าขา...มาโยกเยก
จันทร์จะเสกสิ่งใดให้ข้าบ้าง
ดอกมะลิพวงน้อยร้อยมาวาง
หยาดน้ำค้างเกาะข้าหยาดน้ำตา”

สวนหลังบ้านหอมรื่นชื่นพันธุ์พฤกษ
ในรำลึกความทรงจำยังล้ำค่า
เก้าอี้ไม้ โต๊ะเก่า เสาชิงช้า
เด็กหญิงน้อยเรingersว่าจับจอง

ครวณฝนรินมือคู่หนึ่งดึงเข้าบ้าน
แล้วมานั่งเรือนขานเล่นชายของ
กรวด ก้อนหิน ดินเผา เอามากอง
เอ๋ยปากร้อง แม่ค้าใหม่ เร่งให้ซื้อ

ครวณแล้งฝนหยุดหยาด...อากาศอ้าว
เด็กตัวขาวแช่กะละมัง นั่งตาชื้อ
ไม่ยอมขึ้นจากน้ำท่าหืออื้อ
หนูไม่ตื้อ...รออีกเดี๋ยวลดเลี้ยงไป

ครวหนาวมา...ขาดตัวไว้ในอกกรุ่น
กอดแขนอุ่นเด็กเหลือขอ...ก็หลับไหล
มานความรัก ความห่วง ห่มดวงใจ
กอดเจ้าไว้กักบอ...สะทกสะท้าน

รถโรงเรียนมารับแล้ว...เดี๋ยวจะสาย
เสียงโวยวายบ่นดั่งยังก้องผ่าน
กอด หอมแก้ม กอดอีกหน จนรำคาญ
แล้วยิ้มหวาน ส่งจูบลา บอกรักซ้ำ

ภาพระบายดินสอสีมี...ลูก แม่
ปากน้อยน้อยบอกสวดยแท้จนแม่จำ
เด็กซี้เห่อ ซี้เล่น เป็นประจำ
แม่ซ่อนน้ำตาใส...ในวันวาน

ภาพถ่าย ใบปริญญา แขนงผนัง
เป็นความหวังหญิงคนนี้อยู่ที่บ้าน
ก็ไม่เร็วผากไว้ในรอยกาล
หลายปีผ่านยังคงงามความหวังดี

ภาพวาดเก่าในกระดาดขม้นขาดแล้ว
มีภาพแจ๋วใหม่กว่าถือมานี้
แม่ดูสวย ดูสง่า...แต่น่าดี
ป่วยเป็นโรคขนาดนี้ยังปิดบัง

วางมะลิหน้าภาพเรา...จันทร์เจ้าขา
ช่วยบอกคนบนฟ้าอย่าสิ้นหวัง
ลูกคนนี้รักดีแน่...ขอแม่ฟัง
พูดดั่งดั่ง...อยู่เพื่อแม่แค่คนเดียว...

“วรรณศิลป์อุเทน” ครั้งที่ ๔

๑๒ อยู่เพื่ออะไร

“ความอยู่รอดของนางพยพ”

รางวัลรองชนะเลิศ
ประเภทกลอนสุภาพ ระดับนักเรียน
นายอัศวธ อุบัติ

ฝูงวิหคแรมรอนสัญจรฟ้า
ผกไผ่ปีกบินฝ่ามารสุม
หนีอากาศเหือดแห้งแล้งสุ่มทุม
หวังมีพรณพฤกษ์ชุ่มกลางมีตมิต

แรงกระพือยาวหรือสั้นฝันและไผ่
แดดเผาไหม้ปีกขาวราวไฟติด
เพียงลมบนเย็นรินพื้นชีวิต
สัญชาตญาณบ่งทิศเส้นทางฟ้า

อีกซีกโลกฝันไผ่ยังไม่รู้
อาจดอกไม้หัดชูเต็มภุณา
แดดรำไรส่องรังก้าน้ำค้างรา
คือภาพในจินตนาฟ้าฟากนั้น

เพื่ออยู่รอดไม่อดตายต้องหลบหลีก
ขยับปีกไปตามความไผ่ฝัน
ข้ามทะเลยะเยือกเยียบและเจียบังัน
รอถึงวันแดดระยับจะกลับคืน

แต่ละครั้งกว่าจะกล้าอพยพ
ต้องพานพบแล้งข่มและขมขื่น
สู้ชะตากรรมทั้งกล้ากลืน
หมายถื่นอื่นชั่วครวพลอบร้าวรอน

ทุกแดดแรงฝนหลังทิ้งลมหนาว
คือเรื่องราวครวซีพียงกางปีกร่อน
สำรวจโลกทุกวันที่สัญจร
เพื่อต่อฝันฟ้าย้อนให้ว่อนฟ้า

หลากลูกนกเกิดใหม่วัยกำดัด
ปีกเพิ่งผลัดวัยผันเป็นขนหนา
ออกเดินทางเป็นหมู่สู้ชะตา
ขณะหมู่ปุ่ย่าเริ่มราแรง

ระยะทางไกลเหลือเหนือพื้นโลก
ปีกน้อยโยกด้วยหวังพลังแฝง
ผ่านฝนซ้ำแดดดุสาดยูแยง
หัวใจแกร่งยังมุ่งหน้าบินฝ่าไป

วันที่แรงโรยล้ำ...ถึงที่สุด
ก็ปลิ้นผุดแสงเรื่องเบื้องหน้าใส
กลางสี่เขี้ยวกล้าผัดระบัดใบ
ชีวิตใหม่สดขึ้นกลับคืนมา

ฤดูกาลขับเคลื่อนเหมือนคำสั่ง
ชีพต้องยังหยุดอยู่สู้ฟันฝ่า
อยู่เพื่อรอดท่องโลกโชชะตา
บอกปลายปีกให้พกฟ้าอีกคราครั้ง

"วรรณศิลป์ภูเขา" ครั้งที่ ๔

๑๖ อยู่เพื่ออะไร

“เสรีแห่งชีวิต”

รางวัลรองชนะเลิศ
ประเภททกลอนสุภาพ ระดับนักเรียน
นางสาวนพรัตน์ เต็มธนาสมบัติ

ฟ้าไม่เคย ขอต้นไม้ ให้ผลิดอก
เพียงสายหมอกสัมผัสผ่านจึงบานแบ่ง
ไพรมิเคยขอนกให้ร้องเพลง
เพียงกลิ่นออกมาเองเพลงโบกบิน

น้ำไม่เคยขอรุ่งให้พุ่งผ่าน
ทรายไม่เอยากจากบ้านบนลานหิน
เราไม่เคยขอ น้ำให้ฉ่ำริน
ปฏินยังไปต่อไม่รอใคร

ทุกอย่างถูกกำหนดด้วยกฎโลก
ทั้ง ทุกข์ โศก แสง สี ที่สดใส
วงจรชีพเด่นชัดอุบัติไป
เกิดเพื่อร้างลาไกลไม่ต่างกัน

จึงเส้นทาง วกวน คนคว่ำไขว่
ความเป็นไปแตกต่างบนทางฝัน
ทั้งเอยากมี เอยากเป็น ไม่เว้นวัน
แต่ละก้าวยาวสั้นร่วมบันปลาย

บ้างตกต่ำ สูงส่ง ไต่บ่งชี้
บ้างก็ชั่ว บ้างก็ดี มีหลากหลาย
ทั้ง ขาว ดำ ครบคู่อยู่ในกาย
ทั้ง ยาก ง่าย เวียนสลับกลับไปมา

ถ้าจะก้าวก็เดินไกลไปฟ้าสุด
ถอดใจทรุดก็ตายอยู่กันภุมหา
เท้าของคนเกิดแกร่งแรงกายา
ใจของคนแกร่งกว่าบาทาคคน

ซึ่งคำถามใดใดได้ฟ้าครอบ
มีคำตอบแน่แท้ตั้งแต่ต้น
ภาพที่เห็น ความเป็นจริง ยิ่งซ่อนกล
บางเหตุผลสร้างเพื่อประโลมใคร

เกิดมาเพื่ออะไรใครอาจตอบ
ต่างเหตุผลความชอบคิดว่าใช่
ตามความคิดอุปติเหตุปัจจัย
เกิดมาเพื่อสิ่งใดภายในตน

เวียนความสุขความเศร้า...ความเขลาโลก
เวียนความทุกข์ความโศกก็หมิ่นหน
สิ่งชั่วคราวหยาบย้อมอย่าปลื้มปรน
ร่างกายคนจักสลายไม่ก็ปี

อยู่เป็นไปเป็นตามธรรมชาติ
ด้วยบริสุทธิ์ผุดผาดสะอาดสี
ดู รุ่ง น้ำ กรวด หิน ยิ้มยินดี
เราเป็นหนึ่งในเสรีที่อยู่มา

“วรรณศิลป์อุเทน” ครั้งที่ ๔

๒๐ อยู่เพื่ออะไร

“อยู่เพื่ออยู่กับปัจจุบันเท่านั้นเอง”

รางวัลชนะเลิศ

ประเภททกลอนสุภาพ ระดับประชาชน

นายอภิชาติ คำดี

○ อยู่เพื่ออะไร...

ถามหัวใจ สักนิด เถิดมิตรเอ๋ย
วันเวลา ฤดูกาล ที่ผ่านเลย
ใช่เพียงเซย พิศขม ลมหายใจ

○ แต่อยู่เพื่อ เนื้อหน่อ ของพ่อแม่
ผู้เปี่ยมทัน รักแท้ มีแต่ให้
แม้อาจจาก ใจกาย ไข่หายไป
หากอยู่ใน ตัวลูก ทุกผูกพัน

○ อยู่เพื่อจะ ได้มี เสรีสิทธิ์
โอบยิบกับ ชีวิต ดั่งคิดฝัน
แม้ไม่อาจ นานนับ ชั่วกับกาลป์
ก็มีวัน รู้จัก จะรักใคร

○ อยู่เพื่อรัก ตนเอง และผู้อื่น
ด้วยใจตื่น ก้าวข้าม ความกลัวไหล
จะเชื่อชาติ ชนชั้น เผ่าพันธุ์ใด
ขออย่าได้ มองข้าม ความเป็นมนุษย์

○ อยู่บนดิน ผืนใด ให้ไถ่
ตอบแทนคุณ แผ่นดิน ไม่สิ้นสุด
ร่วมสร้างบ้าน แบ่งเมือง ให้เรื่องจริง
มิเคยหยุด อย่างก้าว แมี่ยวไกล

○ ป้องดินไว้ ไม้หอม ไพร่ร่มรื่น
ผืนน้ำคั้น ผืนป่า ธาราใส
เพลินล้อลม พัดเล่น ให้เย็นใจ
คอยเติมไฟ รักกรุ่น ให้อุ่นทรวง

○ อยู่เพื่อทำ หน้าที่ ของชีวิต
พันธกิจ น้อยใหญ่ ให้ลุล่วง
แผ้วถางทาง ทอดยาว สู่ดาวดวง
เพื่อชนปวง พันจาก ความยากไร้

○ อยู่เพื่อรอ อรุณรุ่ง ของพสุธา
วันที่โลก จะได้มี วิถีใหม่
ความเกลียดโกรธ โหดร้าย มลายไป
อบอวลโลก ทั้งใบ ด้วยไมตรี

○ อยู่เพื่อจะ ช่วยกัน สร้างสรรค์โลก
ดับทุกข์โศก อภัยศ การกดขี่
อยู่เพื่อสร้าง ความงาม และความดี
ตราบยังมี เรี่ยวแรง ร่วมแบ่งปัน

○ อยู่เพื่อคอย แสงทอง ของวันใหม่
อยู่เพื่อสู้ ผองภัย ไม่ไหวหวั่น
อยู่เพื่อสร้าง ประโยชน์สุข ทุกคืนวัน
อยู่เพื่ออยู่ กับปัจจุบัน เท่านั้นเอง...

“วรรณศิลป์อุเทน” ครั้งที่ ๔

๒๔ อยู่เพื่ออะไร

“การมาเยือนโลกครึ่งหนึ่งจึงงามแท้...”

รางวัลรองชนะเลิศ

ประเภทกลอนสุภาพ ระดับประชาชน

นายรังสิมันต์ จุลทริก

“โตไวไวได้ไหมเล่าเจ้าต้นไม้...”
แผ่ร่มเงาสาขาสาดามี
“โตไวไวได้ไหมเล่าเจ้าแมวน้อย...”
เป็นเพื่อนเล่นหยอกเย้าเกาकाงไป
“โตไวไวได้ไหมเล่าเจ้าความฝัน...”
ฝันได้ยิ่งใหญ่หนักช่วยชักนำ
“โตไวไวได้ไหม หัวใจเรา...”
ได้ต่อเติมเติมเต็มเก็บเลื่อมงาน

คล้ายพบว่าฝันนั้นใช่ฝันแท้
การเร่งเร้าทำอะไรกับใจคน
“ไม่ต้องโตไวไวหรือกต้นไม้...”
ละเลียดคืนและวันอันงามเงา
“ไม่ต้องโตไวไวนะแมวน้อย...”
เขาจะหุบตีเจ้ามิเอาใจ
“ไม่ต้องโตไวไว , ความฝัน...”
ไม่ต้องแอนอกอ้ารับภาระ
“ค่อยค่อยเติบโตไปนะใจน้อยน้อย...”
เร็วแรงรักเรียนรู้สู่ปัจจุบัน

ແທລະ ຄົນວັນຜັນແປຣມີແງ່ງາມ
ຄ່ອຍກ່ອຣູບທີ່ລະນິດໄມ່ບິດເປືອນ

1. จะบำรุงก้านใบให้เต็มที
หวังกลับสีหวานกลืนส่งดำรงใจ
จะค่อยค่อยอาหารป้อนข้าวให้
คอยคลอเคลียเคียงใกล้ไล่เหงางำ
จงโตคืนโตวัน ฝันเต็มด่ำ
เรียงระบำโอบกบินจินตนาการ
โตโตเต้าตามฝันหอมวันหวาน
ได้ลงหลักปักฐานตาลด้วยตน

2. เพราะฝันแปรรูปรอยให้ถอยร่น
เร้าเร่งจนลืมนะอะไรหนอใจเรา
ค่อยเย็นหยดเหยียดไปอย่างใจเจ้า
ไม่เพรียกความเหี่ยวเฉาไล่เยาว์วัย
เดียวเขี้ยวเล็บจะชวนรอยผิวพริ้วได้
ถนอมความเป็นไปเอาไว้วัน
ให้มุ่งมั่นตื่นรู้คู่ขณะ
ไม่ต้องรีบเข้าปะทะคะคานกัน
กาลเคลื่อนคล้อยค่อยเคลื่อนไปปะใจฝัน
ไม่เร่งเร้าคืนและวันจนพินเพื่อน

3. ตั้งคำถามตอบคำใญ่ยามไหวเคลื่อน
การมาเยือนโลกครึ่งหนึ่งจึงงามแท้...

“วรรณศิลป์อุเทน” ครั้งที่ ๔

๒๖ อยู่เพื่ออะไร

“อยู่เพื่อฉัน”

รางวัลรองชนะเลิศ
ประเภทกลอนสุภาพ ระดับประชาชน
ชชาติ ครูทใจกล้า

ใครจะอยู่ เพื่ออะไร ไม่สำคัญ
ตราบจนถึง ห้วงสุดท้าย ลมหายใจ
เพราะมีเธอ จึงมีทาง อย่างมีธรรม
ให้ประจักษ์ เมื่อประจบ ทุกพบเจอ
เพราะมีเธอ เหมือนมีทุน แห่งศรัทธา
เพื่อผู้อื่น เพื่อสังคม อุดมการณ์
เพราะมีเธอ จึงมีฝัน อันบรรเจิด
ได้รังสรรค์ ความคิด วิจิตรบรรจง
เพราะมีเธอ วันนี้ จึงมีหลัก
มั่นบ้านเมือง มีดমন อนุชการ
เพราะมีเธอ ซีวี จึงมีสุข
ใช้สติ เพื่อพา ปัญญา
ขอเธออยู่ เพื่อฉัน ให้นั่นคง
ฉันภูมิใจ ในชีวิต ที่คิดดี
ใครจะอยู่ เพื่ออะไร ช่างใครเขา
ฉันคุยกับ กระจก ทุกคราวครา

ขอเธออยู่ เพื่อฉัน จะได้ไหม
ฉันอยู่ได้ อยู่ดี เพราะมีเธอ
คอยชี้แนะ ระวังรู้ อยู่เสมอ
ไม่หมกมุ่น เมาละเมอ กับสามัญ
ข่มโมหันธ์ ตัณหา อย่างกล้าหาญ
ให้ทำงาน ทำหน้าที่ ที่ชื่อตรง
วิไลเลิศ วิลาสล้ำ มิเลือนหลง
เพื่อเสริมส่ง นิรมิต จิตวิญญาณ
มองหล้าโลก ด้วยรัก สม์ครสมาน
พร้อมถือเทียน ต้านทาน ท้าอธรรม
ไม่ดับทุกข์ ด้วยใจ คิดใฝ่ต่ำ
ให้รู้จัก รู้กรรม แห่งโลกีย์
เพื่อดำรง ดิงาม ตามวิถี
ทำสิ่งที่ เป็นธรรม ทุกศรัทธา
เราอยู่ให้ ตัวเรา มีคุณค่า
ฉันมิได้ เกิดมา เพื่อหายใจ

“วรรณศิลป์ลูเซนี” ครั้งที่ ๔

๒๘ อยู่เพื่ออะไร

“แรงปรารถนาของสุญัน”

รางวัลชนะเลิศ

ประเภทความเรียง ระดับนักเรียน

นางสาวฮิเดายะห์ เบ็ญโกบ

บ้านเกิดของสุญันตั้งอยู่ใจกลางอำเภอสุคีริน จังหวัดนราธิวาส หนึ่งในพื้นที่สีแดงที่กองเพลิงปริศนายังคงปะทุและเผาผลาญชีวิตผู้บริสุทธิ์ไปแล้วอย่างมากมาย ข่าวร้ายร้ายแล้วร้ายเล่าเกิดขึ้นจนกลายเป็นความชินชา ผู้คนที่นี่ต่างรู้โดยสัญชาตญาณว่าต้องใช้ชีวิตแบบระแວดระวังอย่างที่สุด และหากจะกล่าวว่าการใช้ชีวิตให้ผ่านวันในแต่ละวัน ณ พื้นที่แห่งความไม่แน่นอน ต้องเติมพันทันด้วยลมหายใจ ก็คงมีใช้เรื่องที่ไกลเกินจริงมากนัก เพราะชายแดนแห่งนี้เอง เป็นจุดเกิดเหตุที่ทำให้ชีวิตของเธอต้องพลิกผัน สิ้นສະເຫຼອນและมื่อจหวนคึนดั่งเดิมได้อีกตลอดกาล

ภายใต้ขีดจำกัดแห่งชีวิตอันแสนสาหัสบนรถเข็นที่สุญันต้องเผชิญมานานนับสิบปีด้วยสาเหตุอัมพาตท่อนล่าง มันเป็นดั่งพันธนาการรัตรึงอิสรภาพอันสดใสแห่งวัยรุ่นที่เธอควรจะมี จึงแทบเป็นไปไม่ได้ที่เราจะนัดเจอเพื่อพบปะพูดคุยกันตามสถานที่ท่องเที่ยวต่างๆ แยกเช่นวัยรุ่นผู้มีชีวิตปกติทั่วไป กระทั่งเข้าสู่ช่วงปิดเทอมใหญ่ปีที่แล้ว ด้วยแรงคิดถึงเพื่อนฉันจึงรีบตัดสินใจตีตั๋วรถตู้โดยสารจากหาดใหญ่ไปยังจังหวัดนราธิวาส ก่อนดวงตะวันกลมโตโคจรตั้งฉากกับพื้นโลก

เล็กน้อย ฉันพลันเอ่ยถ้อยคำขอบคุณพระเจ้าที่ทรงเอื้ออำนวย
ให้ฉันตัดสินใจมาถึงยังจุดหมายปลายทางที่ชวนตื่นเต้นได้
โดยสวัสดิภาพ

ซูญันและคุณน้าอามีนะฮ์ (ญาติสนิทของเธอ) อ้าแขน
ต้อนรับฉันอย่างอบอุ่นดุจสมาชิกในครอบครัว หลังจาก
รับประทานอาหารเย็นร่วมกันเรียบร้อยแล้ว ซูญันเอ่ยชวนฉันและ
คุณน้าฯ ไปเยี่ยมกุโบร์ (สุสาน) คุณน้าฯ วานฉันช่วยถือของใช้
ที่จำเป็นของซูญัน ส่วนท่านทำหน้าที่อุ้มร่างกายอันผอมบาง
ของหลานสาวขึ้นนั่งบนรถกระบะของท่านอย่างคล่องแคล่ว
และอ่อนโยนยิ่ง ไม่ถึง 5 นาที เราก็เดินทางมาถึงยังลาน
จอดรถหน้ารั้วกุโบร์ บรรยากาศสดชื่นเขียวเยียบเย็น เสียง
หวีดหวีดของสายลมและจักจั่นผสมกันคล้อยคล้ายบทเพลง
แสนเศร้า ต้นลำต้นตรงริมรั้วผลิดอกนวลขาวพราวสะพรั่ง
คุณน้าฯ ทำหน้าที่อุ้มซูญันลงจากรถโดยที่ฉันเองได้เตรียม
รถเข็นสำหรับรับเธออย่างทันจังหวะ ฉันรีบอาสาทำหน้าที่
เข็นรถเข็นเพื่อนรักด้วยความรู้สึกเต็มใจ

คุณน้าฯ ก้าวเดินนำเราไปยังหลุมศพบุคคลทั้งสองผู้เป็น
ที่สุดแห่งความรักของซูญัน ทันทีที่ถึงยังหลุมศพบุพการี
ฝนน้ำตาได้พร่างพรายไหลอาบใบหน้าเนียนสวยของซูญัน
จนเปียกปอน คุณน้าฯ พลันโผล่เข้าโอบกอดเธอหวังปลอบ
ประโลมหลานรักให้มีความเข้มแข็ง ฉันเองก็พลันทรุดเข่า

กับพื้นดินเพื่อกุมมือเพื่อนรักต่างภาษาด้วยความเห็นใจ
ในชะตาชีวิตอันแสนเศร้า สุญันท์รับคว่ำขายผ้าฮิญาบขึ้นมา
ซึบหยาดน้ำตาที่ยังหลังไหลไม่ยอมหยุดของตน พร้อมสะกด
กลั่นเสียงร่ำไห้สะอึกสะอื้นมิให้หลุดลอดจากริมฝีปาก
สิ้นระริก ฉันรู้สึกสะท้านใจในภาพชีวิตที่ยิ่งกว่านิยายของ
เพื่อนรักผู้สูญเสียทั้งร่มโพธิ์และร่มไทรในชีวิตไปในครา
เดียวกัน

กระทั่งกระแสความโศกที่ซัดสาดดวงใจค่อยๆ สร้างขาลง
สุญันท์ได้นำพาฉันย้อนกลับไปสู่ภาพเหตุโศกนาฏกรรมเมื่อ
10 ปีที่แล้วด้วยน้ำเสียงที่ยังเจือสะอื้น... คำคั้นนั้นเธอมีอายุ
เพียง 7 ขวบ หลังกลับมาจากเที่ยวชมความวิจิตรตระการ
ของหาดนราทัศน์ (จังหวัดนราธิวาส) เธอจำได้ว่าวันทั้งวัน
ของวันนั้นหันท่วมไปด้วยความทลุหรรษ์ตราบแสงสุดท้าย
อำลาโลก กระทั่งขากลับมายังตัวอำเภอสุคีรินเหตุการณ์
อันเป็นฝันร้ายแห่งชีวิตได้อุบัติขึ้นอย่างไร้ทางลွ้งรู้ มันคือ
เหตุลอบวางระเบิดที่เกิดขึ้นโดยกร้านมือโจรบาปผู้มุ่ง
ทำลายล้างสันติภาพ ทุกสิ่งเกิดขึ้นเพียงเสี้ยววินาที แต่กลับ
มีผลลัพธ์อย่างร้ายกาจและสร้างความเจ็บปวดรุนแรงทั้งต่อ
กายและใจบอบซ้ำของเธออย่างมิอาจประมาณได้

รถเก๋งคันงามของครอบครัวกลายเป็นซาก
เศษเหล็กอัปลักขณณ์ในช่วงพริบตา แแรงระเบิดส่งผลให้รถกระเด็น

ลอยคว้างในอากาศราวลูกฟุตบอลก่อนตกกระทบบนพื้นรุนแรง ลงไปในคูน้ำแห้งขอด ความเจ็บปวดสุดพรรณนา เพราะบาดแผลฉกรรจ์จากแรงอัดและสะเก็ดระเบิดที่พุ่งเข้าทิ่มแทง ทะลวงร่างกายของเธอและพ่อแม่ทำให้สติสัมปชัญญะและประสาทสัมผัสทั้ง 5 ของเธอค่อยๆ หยุดตบสนอง พ่อและแม่ของเธอแน่นิ่งไปในทันที ก่อนภาพทุกอย่างจะดับวูบลง เธอสัมผัสได้ถึงเงาสว่างใหญ่และกลิ่นหอมของทูตแห่งความตายที่เคลื่อนกายเข้ามารับดวงวิญญาณของเธอและครอบครัว เพื่อเดินทางข้ามไปสู่อาณาจักรอันนิรันดร์

กว่า 2 สัปดาห์แห่งการยื้อลมหายใจในห้องผู้ป่วยวิกฤติ เป็นช่วงเวลาแห่งความเป็น - ความตายที่สูญสิ้นแทบมิได้รับรู้ถึงความเจ็บปวดมหาศาลที่เกิดขึ้นกับสรรพางค์บางพอมของตน หลังจากล่องพ้นขีดอันตราย เธอถูกย้ายเข้ามาในห้องพักฟื้น ทันทีที่ลืมตาขึ้นอย่างลำบาก หยั่งลึกลงไป ในห้วงความรู้สึก เธอมิได้ให้ความสำคัญกับผ้าพันแผลที่พันรอบๆ ส่วนล่างราวมีมมีซึ่งปราศจากความรู้สึกของตน เพราะยามที่หัวใจอ่อนแอและเจ็บราวแสนสาหัส สิ่งที่ได้ก่น้อยอย่างเธอต้องการมากที่สุดในตอนนั้นคืออ้อมกอดอันแสนอบอุ่นของพ่อแม่ แต่สิ่งที่ปรารถนา คงเป็นไปได้มากที่สุดเพียงแค่ความเพ้อฝันและภาพในความทรงจำที่เคยมีเท่านั้น

แสงแรกเรื่อรายระบายนภา หลังจากรับประทานอาหารเช้า

บนเตียงคนไข้ คุณน้ำได้บอกสตูณ์ด้วยน้ำเสียงแสนนุ่มนวล แต่เปี่ยมปรี้มด้วยความเจ็บปวดอย่างที่สุดว่า ก่อนที่เธอจะ ฟิ้นได้ประมาณสัปดาห์ญาติๆ ได้เดินเรื่องกับทางการฯ เพื่อ ขอนำร่างไร้วิญญาณทั้งพ่อและแม่ของเธอไปทำพิธีระหมาด และฝังใกล้กันตามหลักการของศาสนา เธอกล้าก๊ลินและ กลั่นเสียงร่ำให้กับความจริงที่ได้ยินด้วยดวงใจที่ย่อยยับ แตกสลาย ความรวดร้าวในห้วงสำนึกที่ตนเองไม่มีแม้แต่ เรี่ยวแรงลุกขึ้นยืนเพื่อตามไปร่ำลาและคารวะท่านทั้งสอง ที่สุสาน ได้กตทับความเศร้าโศกให้ยิ่งดำดิ่งลงสู่เหวลึกในใจ ความรู้สึกอยากตายได้บังเกิดขึ้นราวพายุร้ายที่ไม่มีวัน ยอมสงบ ไฟแค้นที่มีต่อตัวผู้ก่อเหตุถูกจุดจนลุกโชติช่วง อยู่ภายในใจ สำหรับเธอในตอนนั้น การจะปล่อยวางและ ให้อภัยกับทุกสิ่งที่เกิดขึ้น เป็นเรื่องที่หนักหนาเกินกว่าจะทำใจ ยอมรับและเป็นไปได้

จนวันหนึ่ง สตูณ์ได้พูดคุยกับ “เมอร์ซีย์” เพื่อนรุ่นพี่ ผู้เลื่อมใสในศาสนาคริสต์ทางจดหมาย เธอและครอบครัว อาศัยอยู่ตรงเหนือสุดแดนสยาม กระนั้นเธอทั้งสองต่างแบ่งเวลา เขียนจดหมายส่งถึงกันและกันอย่างสม่ำเสมอ สตูณ์ประทับใจ ในความสุภาพอ่อนโยนจากทุกๆ ตัวอักษรที่เธอคนนั้นร้อยเรียง เป็นเรื่องราวที่รังสรรค์ขวัญกำลังใจได้อย่างน่าทึ่ง อีกทั้ง ความเชื่อที่แตกต่างมิได้ขวางกั้นมิตรภาพระหว่างเขา ทั้งสองเลยแม้แต่ิน้อย กระทั่งฉบับล่าสุด ย่อหน้าสุดท้าย

ของจดหมาย เมอร์ซีย์ได้หยิบยกส่วนหนึ่งจากคำสอนอันแสน
ซาบซึ้งในพระคัมภีร์ไบเบิลให้ฟังว่า **“ถ้าคุณให้อภัยคนอื่น
พระเจ้าก็จะให้อภัยคุณ”** ทันทียี่สิบปีที่ได้อ่านจดหมายนี้
ความสุขสงบที่เปลี่ยนความคิดบางอย่างของเธอก็พลันหลังริน
จนกระทั่งผล็อยหลับไป ในดึกคืนของค่ำคืนนั้น

จากคำสอนเพียงสั้นๆ แต่ทรงคุณค่า และมีความหมาย
อย่างล้นพ้น เสมือนแสงประทีปสว่างไสวในหัวใจทำให้เธอ
ได้ฉุกละหุก ปรับและเปลี่ยนห้วงสำนึกที่เคยอัดแน่นไปด้วย
ความพยาบาทอาฆาตแค้น และการเอาคืนอย่างสาสม กลายเป็น
‘ทัศนคติที่หมดจดงดงาม’ ด้วยการให้อภัย การมอบ
ความรัก-ปรารถนาดีต่อทุกๆ สรรพพืชบนโลก และการ
สรรค์สร้างคุณประโยชน์ต่อเพื่อนมนุษย์อย่างเต็มที่โดย
ไร้ซึ่งเงื่อนไขใดๆ ทั้งสิ้น

“ฮูถัน”นามภาษามลายูซึ่งมีความหมายถึง **“สายฝน”**
เป็นชื่อที่แม่ของเธอตั้งให้ตามสภาพอากาศค่าคืนที่เธอ
ถือกำเนิดบนโลกใบนี้ นับแต่นั้นไป ไม่ว่าจะอะไรๆ จะเกิดขึ้น
ทุกๆ ลมหายใจของเธอจะตั้งมั่นอยู่บนมรรคาแห่งความดี
เท่าที่คนๆ หนึ่งจะสามารถกระทำได้ ถึงแม้...ชีวิตของเธอ
ทั้งชีวิตจะต้องจ่อมจมอยู่บนรถเข็นคันเล็กๆ พาหนะเดียว
ที่สองแขนน้อยๆ ของเธอสามารถควบคุมมันได้ เธอก็จะ
มียอมแพ้พ่ายหัวใจด้วยการเพียรทำตนให้เป็นที่ **‘สายฝน’**

ชุ่มเย็น ที่พร้อมโพรยปรายลงสู่ทุกผืนแผ่นดินอันแล้งร้อน เพื่อฟื้นคืนความอุดมสมบูรณ์ที่แสงงดงามให้กลับมา ด้วยแรงปรารถนาจากหัวใจอันใสบริสุทธิ์ก่อนสิ้นลมหายใจของเธอและด้วยปณิธานแห่งการมีชีวิตของเธอที่แปรเปลี่ยนไปจากเดิม คงเป็นส่วนเล็กๆ ในการเสริมสร้าง เรียกร่อง และก่อฝันสันติภาพบน **‘พื้นที่สีแดง’** ภายใต้อ้อมรับของประเทศไทยแห่งนี้ ให้ทวนกลับคืนมาดังเดิมได้ในสักวันหนึ่ง.

"วรรณศิลป์อุเทน" ครั้งที่ ๔

๓๖ อยู่เพื่ออะไร

“ชีวิตใหม่”

รางวัลรองชนะเลิศ
ประเภทความเรียง ระดับนักเรียน
นางสาวฐิติชญาณ์ ยี่เก็งเอี่ยม

เป็นอีกวันที่ดูน่าเบื่อและจืดชืดไม่ต่างจากวันไหน ๆ ... ผ่านมาแล้วกว่าสามเดือนที่ฉันนอนอยู่บนเตียงผู้ป่วยกับผ้าก๊อชพันรอบดวงตา หากให้ถามถึงสาเหตุของมันแล้วนั้นคงไม่พูดถึงไม่ได้เกี่ยวกับข่าวอุบัติเหตุสุดระทึกขวัญย่านกลางเมืองที่ผ่านมา อีกทั้งยังเป็นที่พักพิงถึงกันมากเสียจนข่าวหลายสำนักนั้นต่างพากันขายข่าวความน่ากลัวนี้ อีกทั้งก็ครึกโครมเต็มบ้านเต็มเมือง แต่มันเป็นเพียงระยะเวลาสั้น ๆ ไม่นานนักมันก็ซาลงแม้จะยังตามจับกุมตัวผู้กระทำผิดจับชนแล้วหนีไปไม่ได้

ในส่วนของผู้ที่รับเคราะห์หนักกลับนอนเป็นผัก ซึ่งยังไม่ได้รับความยุติธรรม

แพทย์ผู้ดูแลได้กล่าวกับฉันว่าในส่วนของคุณดวงตาทั้งคู่ นั้นได้รับการกระทบกระเทือนอย่างหนักและยังมีโอกาสเพียงครั้งต่อครั้งเท่านั้นที่จะกลับมามองเห็นได้อย่างปกติ ตลอดระยะเวลาที่ผ่านมาจนถึงยามนี้ ฉันไม่เคยรู้สึกสิ่งใดนอกเสียจากความสิ้นหวังและอ่อนล้า ความรู้สึกหนักอึ้งถ้าโถมเข้ามาเต็มอกจนฉันแทบอยากจะกรีดร้องมันออกมาดัง ๆ เพียงแต่ว่ามันกลับเหนื่อยจนไม่มีเสียงให้ร้องออกมาเสียอย่างนั้น

“วันนี้ก็เป็นวันที่ดีอีกวันนะ”

สู่มเสียงคันทูที่ตั้งอยู่เตียงถัดไปเอ่ยออกมาแผ่วเบา ตั้งแต่ที่ฉันได้รับเข้าการรักษาจากที่นี่มาก็มีเสียงของเขาคอยพูดคุยกุศลความเหงาถึงแม้ฉันจะไม่รู้จักเขาหรือเคยเห็นใบหน้าของเขาก็ตาม แต่ถึงกระนั้นนอกจากคำปลอบประโลมเขาเองก็มักจะพูดถึงเรื่องราวของตัวเองอยู่เสมอ อย่างเช่นเรื่องที่ว่าเขาไม่เคยไปที่ยวทะเลอีกทั้งยังเอ่ยปากชักชวนรวากับคนสนิทชิดเชื้อมานานด้วยความรำคาญใจ ฉันจึงตอบรับส่ง ๆ ไปให้รู้แล้วรู้รอด หากแต่ว่าฉันไม่สามารถรับรู้ได้เลยว่าคำตอบของฉัน

สีหน้าของผู้รับฟังจะเป็นอย่างไร

ในวันนั้นที่ฉันได้รับใบประกอบการผ่าตัด รายชื่อของผู้บริจาคดวงตานั้นดันเป็นชื่อเดียวกันกับผู้ป่วยข้างเตียงที่อยู่กับฉันมาตลอดเวลาสามเดือน คุณพยาบาลเล่าให้ฉันฟังว่าเขามีโรคประจำตัวเกี่ยวกับหัวใจ ก่อนที่เขาจะจากไปด้วยอาการหัวใจล้มเหลวและญาติของเขาได้อนุญาตให้มีการบริจาคอวัยวะ ซึ่งนั่นก็คือ ดวงตาของฉันในตอนนี้อยู่..

ยามที่ผิวเท้าได้สัมผัสกับกลุ่มเม็ดทรายสีขาวละเอียดอ่อนนุ่ม เดินเหยียบย่ำไปตามทางของมันที่ทอดไกลแสนไกล

สุดลูกหูลูกตาจนอาจมองไม่เห็นจุดสิ้นสุด ยิ่งเดินเท่าไรก็
ยิ่งช้าลงเพียงเท่านั้นราวกับไม่มีที่สิ้นสุด

ดวงตาคู่ใหม่จ้องมองฉายรับแววยามสนธยาครั้งแรก
ในรอบหลายเดือนที่ผ่านมา ทั้งแสงอาทิตย์ลูกใหญ่ที่ค่อย
ต่ำลงจนแผ่นฟ้าประกายแววเป็นสีม่วงเพื่อรอรับยามค่ำคืน
ที่จะมาถึง แผ่นท้องทะเลผืนน้ำกระเพื่อมขึ้นลงอย่างเงียบสงบ
เป็นสีทองดงาม ยิ่งจ้องมองภาพทิวทัศน์ตรงหน้าเท่าไร
ปลายจมูกและขอบตาของฉันทันทีร้อนผ่าวราวกับจุกอยู่ในอก

หยาดน้ำตาที่เอ่อล้นออกมาขยำนี้นี้ เขาคงจะรู้สึกต้นตัน
ที่ได้เห็นว่าทะเลที่เขาเฝ้ามองมาตลอดนั้นสวยงามแค่ไหน
ความรู้สึกหลายสิ่งตีตื้นขึ้นมาถึงอกจนอยากที่จะกลั่นออกมา
เป็นคำพูด แต่ถึงอย่างนั้น ฉันทก็ยังคงทำตามสัญญาที่มอบให้
เขาไว้ได้สำเร็จ ถึงแม้ว่าในตอนนี้อาจจะไม่อยู่แล้ว แต่ทว่าการ
มีอยู่ของฉันและของขวัญชิ้นสุดท้ายจากเขาในครานี้ ก็สามารถ
มอบความฝันให้เป็นความจริง และใช้ชีวิตที่ได้รับโอกาสใหม่
เพื่อการมีอยู่อีกครั้ง..

"วรรณศิลป์อุเทน" ครั้งที่ ๔

๕๐ อยู่เหนืออะไร

“วันที่เปลี่ยนไป”

รางวัลรองชนะเลิศ
ประเภทความเรียง ระดับนักเรียน
นายสิทธิพล อารีรอบ

ดวงตะวันสาดส่องแสงสีทอง ลอดผ่านช่องหน้าต่าง บานเล็กๆ แสงตาเด็กน้อยคนหนึ่งให้ลุกขึ้นจากความฝัน เขาตื่นมาอยู่ท่ามกลางโลกที่สดใส โลกที่เต็มไปด้วยความอบอุ่น จากรศมีของดวงตะวัน และความรักจากอ้อมกอดของ ดวงจันทร์ ในเช้าวันนี้เป็นเช้าที่สดใส หยาดน้ำฝนที่เกาะอยู่ ตามใบไม้สะท้อนกับแสงแดดอ่อนๆ ดูเป็นประกายระยิบระยับ สายลมเย็นๆ หยอกยออดหญ้า พัดพากลิ่นไอฝนที่ตกเมื่อคืน ให้อบอวลไปทั่วท้องทุ่ง ไม่ว่าจะมองไปทางไหนก็เห็นแต่น้ำ ที่เจิ่งนองอยู่เต็มพินนา กบเขียดน้อยใหญ่ต่างออกมาเล่นน้ำ ส่งเสียงร้องกันลั่นทุ่ง เด็กน้อยที่งัวเจียดขึ้นมาน้ำ ได้ยินเสียง พ่อเรียกให้เขาไปช่วยดำนาน เขาก็รีบจับจักรยานคู่ใจปั่น ตามหลังรถอีแต๊กพ่อไปอย่างไม่รีรอ ไม่นานก็ถึงแปลงนา ที่พ่อมาไถคราดไว้เมื่อวันก่อน ลูกกับอาก็ตามมาช่วยด้วย อีกแรง เด็กน้อยอยู่กวนพ่อได้ครู่หนึ่ง เขาก็เลาะไปตามคันนา กับเพื่อนซี้สี่ขาคู่ใจ หยอกล้อเล่นกันอย่างสนุกสนาน ตาม ประสาเด็ก จนยามบ่ายแก่ๆ ตะวันเริ่มคล้อยต่ำลงเรื่อยๆ เมฆฝนก็ตั้งเค้าดำทะมึนพร้อมที่จะตกมาได้ทุกเมื่อ ต่างคน ก็ต่างพากันเก็บข้าวของกลับบ้าน ขณะที่ฝนเริ่มโปรยปราย เขากับพ่อก็ถึงบ้านพอดี ด้วยอาการที่เหนื่อยล้าจากที่ช่วย

ตำนานหรือเที่ยวเล่นก็ไม่รู้ จนพลังงานเขาแทบจะหมด แต่ยังมีแม่ที่ทำอาหารเย็นรอให้ทุกๆ คนกลับมาทานกันอย่างพร้อมหน้าพร้อมตา รู้สึกว่าอาหารเย็นวันนี้จะอร่อยเป็นพิเศษสำหรับเขา เขากินจนอิ่มแปล้ พลังทั้งกายและใจได้ถูกเติมให้เต็มเปี่ยม หนึ่งท้องตึง หนึ่งตาก็หย่อน ไม่ทันไรแสงตะวันก็ลาลับไป ต่างคนก็ต่างแยกย้ายกันกลับสู่ห้วงความฝันอีกครั้ง

แต่ทว่าเพียงแค่วิวลิมดาตั้น กาลเวลาได้เปลี่ยนผ่าน ภาพวันวานเลือนหายกลายเป็นฝัน วันนี้ต้นเปลี่ยนไป ไม่มีแล้วรัศมีความอบอุ่นของแสงตะวันมีแต่แสงนีออนที่ให้แค่ความสว่างปราศจากความอบอุ่น ไม่มีแล้วอ้อมกอดของดวงจันทร์มีแต่ตึกกรมอาคารมากมายที่เรียงรายห้อมล้อมอยู่โดยรอบ เด็กน้อยในวันนั้นผันตัวกลายเป็นเด็กหนุ่มในวันนี้ ที่หอบร่างกายย้ายเข้ามาศึกษาต่อในเมืองใหญ่ จากบ้านไร่บ้านนามาอยู่ในห้องหอเล็กๆ ตื่นมาในยามเช้าตรู่ ก็ต้องรีบเร่งอาบน้ำ แต่งตัวเพื่อจะไปเรียน ยังไม่ทันกินข้าวเช้าก็ต้องรีบไปเบียดเสียดกับคนมากมายบนรถเมล์ แลมรถยังติดแน่นชนดอีก กว่าจะถึงก็เกือบจะเข้าเรียนไม่ทันในแต่ละวัน เวลาผ่านไปเนิ่นนาน กว่าจะเที่ยง กว่าจะบ่าย ตกเย็นยังต้องไปเป็นเด็กเสิร์ฟ ทำงานเก็บเงินส่งตัวเองเรียน กว่าจะได้กลับหอพักก็ตึกตื่น พอถึงก็หมดเรี่ยวแรง อ่อนระโหยโรยรา ไร้ซึ่งคนที่เคยทำกับข้าวอร่อยๆ รอให้เรากลับมาทาน ไร้ซึ่งคนที่คอยบู่ที่นอน กางมุ้งให้ ไร้ซึ่งเสียงเบาๆ ที่บอกฝันดี

ก่อนนอน สีสันความมีชีวิตชีวาเริ่มจางหาย ความเหงา ความ
เศร้าเข้ามากลืนกินหัวใจ ทุกสิ่งทุกอย่างมีแต่ความวุ่นวาย
สุดแสนจะน่าเบื่อหน่าย ปัญหามากมายเข้ามารุมล้อม ความ
เหนื่อยล้าพอกพูนขึ้นเรื่อยๆ ก็ไม่รู้เหมือนกันว่า มีชีวิตอยู่
ทุกวันนี้เพื่ออะไร

บางทีมันก็ยากเหลือเกินที่จะกล้ากลืนน้ำตาเอาไว้
ไม่ให้ไหลออกมา บางครั้งเงินที่ทำงานเก็บไว้ก็แค่พอค่าใช้จ่าย
จะโทรไปบอกที่บ้านก็กลัวเขาจะเป็นห่วง ความเครียด และ
ความท้อแท้ยังตอกย้ำคำตอบของคำถามที่ว่า “อยู่เพื่ออะไร”
มากขึ้น คงหาจุดหมายของคำตอบนี้ไม่ได้ คงต้องขมตา
ให้หลับพร้อมกับการกลืนเก็บความรู้สึกนี้เอาไว้ต่อไป
ไม่ทันไรเสียง กริ่ง กริ่ง จากโทรศัพท์ก็ได้ดังขึ้น ภาพหน้าจอ
แสดงชื่อว่า “แม่” กำลังโทรมา เขาก็รีบกดรับสายอย่าง
ไม่รีรอประโยคแรกที่แม่พูด ทำเอาน้ำตาที่เขากลืนเก็บ
ไว้ไหลออกมาจนอาบทั่วใบหน้า ประโยคที่ว่า “เป็นไงบ้างลูก
กินข้าวเย็นหรือยัง” มันคือประโยคที่เรียบง่ายแต่เต็มเปี่ยม
ไปด้วยความรักและความอบอุ่น จนความเครียด ความท้อแท้
ความเหนื่อยล้าละลายกลายเป็นเชื้อเพลิง ให้เปลวไฟแห่ง
ชีวิตของเขาที่กำลังริบหรี่ได้ลุกโชติช่วงขึ้นมาอีกครั้ง ด้วย
กำลังใจจากครอบครัว เขาจึงมีพลังลุกขึ้น และหันกลับมา
มองตนเอง เขาได้เห็นถึงคำตอบจากในมุมมองที่หัวใจของเขา
ปิดกั้นไว้ไม่เห็น อันที่จริงแล้วเราไม่ได้เหนื่อยเพียงเดี๋ยวเดียว

มีผู้คนมากมายที่แบกรับภาระต่างๆ ของตนเองเอาไว้เหมือนกัน สิ่งที่เราแบกมานั้นมันช่างน้อยนิดเหลือเกินคงเทียบกับสิ่งที่พ่อแม่แบกไว้ไม่ได้เลย ถ้ามีชีวิตอยู่ทุกวันนี้คงเพื่อจะรอเห็นรอยยิ้มของพ่อแม่และครอบครัวในวันที่เราประสบความสำเร็จทั้งการเรียนและการงาน มีชีวิตอยู่เพื่อหวังให้วันหนึ่งครอบครัวจะได้อยู่อย่างสุขสบาย มีชีวิตอยู่เพื่อสักวันจะได้กลับไปอยู่ท่ามกลางความอบอุ่นจากรัศมีของดวงตะวัน และความรักจากอ้อมกอดของดวงจันทร์อีกครั้ง

"วรรณศิลป์อุเทน" ครั้งที่ ๔

อยู่เพื่ออะไร ๔๕

“วรรณศิลป์อุเทน” ครั้งที่ ๔

๕๖ อยู่เพื่ออะไร

“เพียงหนึ่งแผ่นไม้บนสะพาน”

รางวัลชนะเลิศ

ประเภทความเรียง ระดับประชาชน

นภาพรณีย์ เขิดธรรม

เราอึดอัดใจทุกครั้งเมื่อเธอขอมาพบในห้องพักขนาดใหญ่ รุหนูของเรา เธอว่าขอเวลาเพียงสัปดาห์ละหนึ่งชั่วโมงเท่านั้นเพื่อแนะนำหนังสือเล่มหนึ่งให้กับพวกเรา วันนั้นเธอพูดในสิ่งที่เข้าใจยากว่า *มนุษย์คือผลงานปั้นประดิษฐ์ของผู้สร้าง* จึงต้องมีหนังสือเล่มนี้เป็นคู่มือบอกจุดมุ่งหมายของชีวิตว่า ‘อยู่เพื่ออะไร’

ขอบกว้างขนาดสองนิ้วของหนังสือเล่มนั้น แม้จะดูหนาและหนัก หากตั้งใจอ่านจริงๆ ไม่นานก็คงจบเล่ม เธอในวัยใกล้เคียงผมชอบความหนาหนักนั้นขึ้นรถโดยสารมาหาเราทุกวันพุธ ขอบย่นยู่และเหลืองกรอบบอกเราว่าหนังสือเล่มนี้คงผ่านการใช้งานมาแล้วอย่างหนักไม่แพ้ขนาดของมัน เมื่อเปิดดูแต่ละหน้ามีร่องรอยขีดเขียนและเน้นทาบทับด้วยสีเหลืองสะท้อนแสงแทบทุกบรรทัด ราวกับว่าตัวอักษรเหล่านั้นกำลังแข่งกันเป็นข้อความสำคัญ ทุกสัปดาห์เราซึมซับหลากหลายรสจากทิวแถวอักษรที่ร้อยเกี่ยว เป็นถ้อยคำแห่งความจริงที่ลึกซึ้ง เจือความหวัง ความเศร้าสลดหดหู่ แต่แล้วก็ลุกโชนด้วยไฟแห่งความหวังอีก ซึ่งทั้งหมดนี้เราไม่เข้าใจว่าเราจะต้องรู้ไปทำไม และมันเกี่ยวข้องกับ

การมีชีวิตอยู่ของเรา

วันหนึ่งเราก็กเริ่มเบื่อและสารภาพออกไปว่า เราชอบให้เธอมาหาเพราะอยากกินอาหารดีๆ ที่เธอนำมาฝากเรา ทุกครั้งมากกว่า มีรอยยิ้มอบอุ่นจริงใจปรากฏบนสีหน้าของเธอ ‘คนเราไม่ควรอึดแค่ทางกาย เราควรอึดทางใจด้วย’ นั่นเป็นครั้งแรกที่เราถามว่าเธอเป็นใคร เธอจึงขอให้เราไปพบในที่แห่งใหม่ที่เธอทำงานอยู่

อาคารสำนักงานขนาดสองชั้นแฝงตัวอยู่ในชุมชนแออัดท่ามกลางบ้านเรือนของผู้ยากไร้ในสังคมเมืองนับเป็นพันๆ หลัง ตลอดสองข้างทางที่เดินผ่าน เราเห็นคนชราหลังงุ้มนั่งปะชุมชนผ้าผืนเก่าอยู่หน้าบ้าน เด็กสองสามคนช่วยกันลากถุงกระสอบที่อัดแน่นไปด้วยกระป๋องน้ำอัดลมบู๊บีและขวดพลาสติกไปตามถนน บางขณะก็ได้ยินเสียงต่ำทอตะโกนออกมาจากฝาบ้านที่กรุด้วยป้ายหาเสียงระคนกับเสียงเด็กน้อยร่ำไห้หิวโหย สายตาไม่เป็นมิตรบางคู่คอยสำรวจข้าวของมีค่าในตัวเราหมายจะยื้อแย่งไปตามสิทธิ์ของเจ้าถิ่น เราเร่งฝีเท้าเพื่อหลีกเลี่ยงให้ไกลจากตรงนั้น ความสลดหดหู่และหวาดกลัวก่อตัวขึ้นพร้อมกันอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน

โลกคนละใบรอเราอยู่เบื้องหน้า สำนักงานมูลนิธิแห่งนั้นดูสะอาดเรียบร้อยกว่าบรรยากาศภายนอกอย่างสิ้นเชิง

แม้จะมีสภาพเป็นอาคารไม่ต่างกัน ผู้คนที่นี้ยิ้มแย้มแจ่มใส ในขณะที่มือก็มีได้วางเว้นจากการงาน บ้างจดบันทึกรับข้อความลงเอกสาร บ้างเปิดกล่องนับเงินบริจาค อีกหลายคนสนทนาทางโทรศัพท์เชื่อมเรื่องราวของที่นี่กับภายนอก ส่วนเธอนั่งทำงานอยู่ในห้องส่วนตัว ป้ายหน้าห้องติดชื่อตำแหน่งผู้อำนวยการ เธอดูแปลกตากว่าเวลาเจอกันที่ห้องพักรูหนูของเราคงเพราะที่นี่เป็นโลกความจริงของเธอ โลกที่เป็นเหมือนอารมณ์กำหนดตัวตนในอีกแบบ มีเพียงรอยยิ้มและวิธีทักทายที่ยังเหมือนเดิม เธอชอบโอบกอดทุกครั้งที่พบหน้าและทุกทีที่ลาจาก ทันใดนั้นความรู้สึกเกรงใจก็สวนขึ้นมาเมื่อนึกขึ้นได้ว่าผู้บริหารของที่นี่มาขอนัดพบเราทุกๆ วันพุธ

เธอพาเราสำรวจรอบสำนักงานและในชุมชน เล่าถึงเศษเสี้ยวคดีในกล่องบริจาคที่ครั้งหนึ่งอาจเป็นเพียงเศษเหรียญไร้ค่ากันกระเป่าหรือเป็นความตั้งใจจริงของผู้ให้ที่อยากส่งต่อถึงผู้รับที่ชัดเจนกว่า เล่าถึงหลายชีวิตในที่แห่งนี้ที่เคยเป็นเพียงเมล็ดพันธุ์แห่งเดียว แล้งน้ำ ขาดดิน เล่าถึงการกระเสือกกระสนของพ่อหรือแม่เพื่อให้ตัวเองไม่เพียงแค่อยากอยู่ หากยังต้องประคองตนและครอบครัวให้อยู่ต่อไป ในโลกที่แสนแร้นแค้น เล่าถึงความงดงามของการกระทำเล็กๆ ที่กระเพื่อมแผ่เป็นวงกว้างใหญ่ไพศาลไม่รู้จบ เล่าถึงการมีชีวิตอยู่เพื่อชื่นชมความงดงามของผู้คนที่ได้เติบโตใหญ่จากสะพานเล็กๆ ที่ทอดออกไปเชื่อมโลกแร้นแค้นสู่ฝั่งดินแดนมั่งคั่งอันอุดมด้วยผลแห่งความรักและความสุข

“ที่ถามว่าฉันเป็นใคร

จะเรียกว่าฉันเป็นแผ่นไม้บนสะพานแห่งหนึ่งก็ได้นะ”

เธอถ่อมตัวไม่ยอมเป็นทั้งสะพาน เธอว่าเพราะยังมีคนอื่น ๆ อีกมากมายที่ทำหน้าที่ร่วมกันบนสะพานแห่งนั้น จนกลายเป็นรูปทรงแข็งแรงพาให้คนเดินข้ามอย่างปลอดภัย เธอว่า “หนังสือเล่มนั้นพาฉันมาอยู่ตรงนี้ ข้อความในนั้น ช่วยสร้างความคิดภายใน ทำให้ชีวิตมีทิศทางที่ถูกต้อง จากความคิดเดิมที่คับแคบ ช่วยให้ดำเนินชีวิตได้อย่างสมดุลรู้จัก ยับยั้งชั่งใจ รู้จักถ่อมตัวลง ไม่มีอคติกับอะไรที่เกิดขึ้นแม้จะ อยู่ในสภาวะที่ทุกข์และตัน ในที่สุดก็จะพบทางออก หนังสือ เล่มนั้นจึงเป็นคู่มือการดำเนินชีวิตที่ยอดเยี่ยม ซึ่งรู้อย่างนี้ แล้วฉันก็ไม่ควรเก็บไว้ใช้คนเดียว พวกเธอเห็นด้วยไหม”

แท้จริงเราอยู่บนสะพานแห่งนี้นานแล้ว เธอพาเรา ข้ามมาจากที่ไม่รู้อะไรเลย สู่การเรียนรู้ที่จะมีชีวิตอยู่เพื่ออะไร

เราเสนอตัวช่วยงานเล็กๆ น้อยๆ จากภาระใจที่เรารู้สึก เธอให้เราถ่ายถอดมันออกมาเป็นบทความลงแผ่นพับเชิญชวน ให้อุปการะเด็กที่รอความหวังในชุมชนแห่งนี้ เรารำลึกถึง บางคำจากหนังสือเล่มนั้นแล้วนำมาต่อยอด ใจความนั้นว่า **‘การให้เป็นเหตุให้สุขใจยิ่งกว่าการรับ’** เธอซาบซึ้งกับ

บทความและบอกว่าเราได้สร้างสะพานขึ้นมาแล้ว

น้ำตาแห่งความปีติเอ่อคลออยู่ในใจเมื่อเราได้ข่าว
ในภายหลังว่า มีเด็กยากไร้หลายคนได้รับการอุปการะผ่าน
ทางบทความนั้น สะพานเล็ก ๆ ของเรามีส่วนเชื่อมโยงระหว่าง
ผู้ยากไร้กับคนจิตใจดีเข้าด้วยกัน แม้ได้มั่งคั่งร่ำรวยเราก็เป็น
ส่วนหนึ่งในการสร้างโลกใหม่ได้ สิ่งนี้เองเป็นความสุขแท้ที่
ไร้ข้อกังขาในการมีชีวิตอยู่ของพวกเรา ขอขอบคุณสะพานไม้
เก่าแก่ดงามแห่งนั้นที่เราได้ก้าวข้ามมา ขอขอบคุณหนึ่งชั่วโมง
ต่อสัปดาห์ที่เราได้อยู่บนสะพานแห่งนั้น

"วรรณศิลป์อุเทน" ครั้งที่ ๔

๕๒ อยู่เพื่ออะไร

“แม่แสงไว้ในชีวิตจะดับลง”

รางวัลรองชนะเลิศ
ประเภทความเรียง ระดับประชาชน
ชนิษฐา วชิราพรพุดม

คล้ายชีวิตเดินทางถึงแยกแห่งทรกรรม นับแต่เสี้ยวนาที่
ที่รถกระบะพุ่งปะทะรถจักรยานยนต์ซึ่งแก้วตาดวงใจ
ของฉันทับไปลำพังกลางสามแยกวัดใจ ร่างในวัยสะพรั่ง
ลอยไปกระแทกขอบทางเท้า หมวกกันน็อกซึ่งเธอให้ค่าแค่
หมวกกันจับกระเด็นกระดอนจากศีรษะ สมองกระทบกระเทือน
จากแรงกระแทก จนเธอลืมเลือนกระทั่งว่าตนคือใคร สถานะ
ผู้พิการติดเตียงไม่ได้ฆ่าเพียงอนาคตเธอ แต่ยังดับภาพหวัง
ไปจากฉันทันใดปราณี

หลังย้ายลูกจากเตียงปู่ย่าขาวในโรงพยาบาล กลับสู่ฟูก
ยัดนุ่นลายดอกดวงในรั้งนอนท้ายซอย ฉันท้องตื่นแต่เช้า
มาหุงหาอาหาร เช็ดเนื้อเช็ดตัว เปลี่ยนผ้าอ้อม และป้อนข้าว
ป้อนยาให้ลูก ก่อนจะออกไปยังสำนักงาน ซึ่งใช้เวลาเดินเท้า
ไม่เกินสิบนาที พักเที่ยงก็กลับมาดูแล เลิกงานก็แวะจับจ่าย
ซื้อของที่จำเป็น และเร่งฝีเท้ากลับที่พำนักก่อนค่ำในทุกวัน

ฉันทเพียรหีบรูปถ่ายเก่า ๆ มาบอกเล่ารื้อฟื้น เอ่ยเรียก
ชื่อลูกทุกวันวันละหลายหนให้เธอจดจำชื่อตนเอง ฝึกฝน
ให้เรียกฉันว่า แม่จ๋า ในยามปรารถนาความช่วยเหลือ ทั้งที่

รู้ว่าอาจเสียเวลาเปล่า รวมทั้งพยายามให้เธอฟื้นฟูกล้ามเนื้อ แต่จับยกแขนก็โอดโอย จับยกขาก็ครวญคราง จับบริหารคอก็ก้ออกแรงต้านตื้อตึง แม้เข้าใจว่าไม่ควรรีบร้อนรวบรัด ฉันกลับเปลือยผลบริภาษเมื่อเธอมีอาจเคลื่อนไหวได้ตั้งใจ ฉันเรียกร้อง หลายครั้งต้องนั่งกินน้ำตาต่างข้าวด้วยความรันทท้อ

ทุกอย่างไม่่ง่ายงามเหมือนย้อนอดีตไปพุ่มพุก ลูกวัยทารก ไม่ใช่การเลี้ยงดูแบบสามัญที่แม่เลี้ยงเดี่ยวอย่างฉันสามารถวาดหวังว่า อีกก็ปี ลูกคนนี้จะช่วยเหลือตนเองได้ หรืออีกก็ปี ลูกคนนี้จะเติบโตใหญ่ ปลายทางที่ไม่อาจหยั่งรู้ส่งแรงกระเพื่อมต่อเนื่อง ฉันเริ่มแพ้อายุต่อความท้อแท้ซึ่งชอกซอนเข้ามากัดเซาะจิตใจ ไหนจะหนี้สินค้ำค้ำที่ก่อร่างเป็นภูผาแห่งความกลัดกลุ้ม จากความไร้รับผิดชอบของคู่กรณี ผู้หนีหน่านับแต่วันลาจากที่โรงพยาบาล ประกอบกับนิสัยไม่นิยมบ่นระบายทุกข์กับผู้ใด ทำให้ฉันแคว้งคว้าง เวียนวนท่ามกลางม่านหมอกมืดมนซึ่งไม่ยอมจางจรร อังอล ด้วยเสียงสะท้อนสะอื้นอันไม่น่าอภิรมย์ น้ำตาร่วงรินรดต้นไม้มี่เชื่อว่าความเหนื่อยหน่ายจนแพร่กระจายพิษอย่างร้ายกาจแม้ยามหลับไหล การประคับประคองหัวใจอันโรยล้า เริ่มขยับไถล้ทางตัน ราวแสงตะวันในชีวิตริบหรี่ลงทุกที

ทวารทางออกอันเสาสงแสงพบ คือหยิบคัตเตอร์กรีดลงบนท่อนแขน จากหนึ่งรอยแผลตื้น ค่อย ๆ แผ้วคว้านว่านเครือ

เป็นลายริ้วนับนิ้วไม่ถ้วนทั่ว หวังเพียงความเจ็บจากรอยแผล
จะช่วยร่องถ่ายบรรเทาปวดทุกข์ที่รื้อยรัด ให้ยังพอเหลือแรง
ฝ่าชะตาทำลิดติดต่อไปในแต่ละคืนวัน เสื่อแขนยาวซึ่งอ้างว่า
ใส่กันแดดเพราะต้องย่ำเท้ากลับห้องเช่าทุกยามเที่ยง เบียงเบน
ให้ฉันไม่ต้องคอยตอบข้อสงสัยของเพื่อนร่วมงาน

จวบจนวันที่แดดจ้าถูกรุกรานด้วยมวลเมฆดำทะมึน
ฉันรีบเดินจ้ำอ้าวกลับมาป้อนข้าวลูก ห้องข้างเคียงล้วนไร้ผู้คน
ซึ่งต่างตื่นรนออกหาเช่ากินค่ำ ทุกสิ่งหน้าห้องเช่ายังดำรงอยู่
อย่างปกติสุข แต่ภาพหลังบานประตูกระแทกความรู้สึกจน
ฉันผงะงัน ใจหวิวสันราวคนกลัวความสูงที่ลึมตาแล้วพบว่า
ยืนอยู่ริมเงื่อมผาชัน แข็งขาอ่อนแรงแทบล้มทั้งยืน นึกอยาก
กรี๊ดร้องให้ก้อนฟ้ากับชะตากรรมอันเสมือนอรุณรุ่งไม่มีวัน
เดินทางมาถึงอีกแล้ว แต่หัวใจแหลกสลายเกินจะเปล่งถ้อยคำ
เลื่อนสายตามองมั่งลวดถูกงัดทำลายตรงช่องหน้าต่างด้านหลัง
ซึ่งจงใจเปิดไว้ต้อนรับลมระชะยจากตงไม้ ก็ให้รู้สึกว่าคุณ
เป็นแม่ที่แย่มากที่สุดในปฐพี ปวดใจแสนสากรรจ์ยิ่งกว่าถูกหนาม
นับพันทิ่มแทง ไม่หลงเหลือซอกมุมใดในดวงใจที่ไม่ร้าวร้าว
พยายามประคองสติ ก้าวเข้าไปลูบไล้เรือนร่างเปลือยเปล่า
อย่างทะนุถนอมราวทารกแรกคลอด สุดจะหักกลั่นสะอื้น
ระหว่างประจงบ้ำยหยาดน้ำตาที่ยังไม่เหือดแห้งไปจาก
ดวงหน้าของร่างซึ่งถูกพร่าพรหมจรรย์อย่างไร้ทางหลบเลี่ยง

ลูกจำ แม่ขอโทษ รู้สึกเกลียดตนเองขึ้นมาจับหัวใจ
เสียงฟ้าคำรามลั่นดังคำตวาดคาดโทษฟาดซ้ำลงกลางอก
ฉันทลบไปนั่งซุกตัวซังกตนอยู่มุมห้อง เอาแต่คิดหม่นวน
เปรียบตนประหนึ่งตึกร้างไร้ค่าที่สมควรระเบิดทิ้งให้ภินท์พัง

ใครไม่เคยคิดฆ่าตัวตายคงไม่มีวันเข้าใจ

คนภายนอกอาจประณามว่าคนคิดสั้น คือคนโง่เง่า ฉันท
อยากขอร้องว่อย่ามองพวกเราแบบนี้เลย ทุกคนล้วนมี
จุดกระทบจิตใจต้นลึกแตกต่างกัน ควรเข้าใจและเห็นใจ
เพื่อนมนุษย์ด้วยกันให้มากๆ น่าจะดีกว่า การเลือกยุติลมหายใจ
อาจเป็นประตูทางออกบานเดียวในห้วงเวลานั้น

ชั่วอารมณ์จมจ่อม คล้ายโลกรอบกายสูญสิ้นแสงรวี
สัมปชัญญะเริ่มเลือนหายจนมิได้นึกตรองเลยว่ชีวิต
หลังลืมตาของผู้ยังนอนสลบไสลจะดำเนินไปเช่นไร คง
ไม่ต่างจากหลายชีวิตในวินาทีคิดปลิดชีพตนเอง ฉันทคว่ำ
คัตเตอร์มาถือไว้ด้วยมือขวา มือซ้ายที่หงายขึ้นกำแน่นจน
แลเห็นเส้นเลือดปูดโปนตรงข้อมือ มุ่งมาดให้ปีศาจทุกซง
ซงสิ่งสูในทกอณูถูกปลดเปลื้องออกมาพร้อมโลหิตสีแดง
ที่หลังริน ทดแทนคำอำลาสุดท้ายก่อนวิญญูณจะเฝฝิน

ระหว่างตั้งท่ากดปลายแหลมคมให้จมลึกกว่าเคย
กล้ากระทำ เสียงของผู้เป็นดุษายเฝฝเดียวในชีวิตกัด้งซัง
กระตุกเตือนให้ฉันทหยุดชะงักการกระทำไว้เพียงเท่านั้น

หันมองร่างอันเป็นที่รัก เปลือกตาคุณนั้นยังคงปิดสนิท ขณะ
เพียรเปล่งคำว่า แม่จ๋า... แม่จ๋า... คำสั้น ๆ ที่เป็นตั้งเรื่องนวล
ของดวงจันทร์และกะพริบพราวของดาวดารา ช่วยส่องทาง
ชีวิตให้ก้าวอย่างต่อเนื่อง

น้ำตาฉันไหลพรากราวฝนไม่ขาดสาย

บางทีเหตุผลในการดำรงอยู่ของคนเรา อาจไม่ได้ต้องการ
สิ่งใดมากไปกว่า ขอแค่รับรู้ว่าคุณยังมีค่าในหัวใจใครสักคน
แม้สมองของใครคนนั้น อาจไม่มีวันรับรู้อีกแล้วว่า เราคือใคร

“วรรณศิลป์อุเทน” ครั้งที่ ๔

๕๘ อยู่เพื่ออะไร

“๖๙ เมตร”

รางวัลรองชนะเลิศ
ประเภทความเรียง ระดับประชาชน
กิตติศักดิ์ คงคา

ผมยังจำความสูงที่ ๖๙ เมตรนั้นได้ดี

ความเยียบเย็นของราวเหล็ก แรงลมที่ตีปะทะใบหน้า
พื้นละเอียดที่ขึ้นรูปด้วยทรงกรวยขนาดเล็ก ทุกอย่างย้ำเตือน
ให้ผมรู้สึกถึงเส้นแบ่งของชีวิต ฟากหนึ่งคือชีวิต แต่อีกฟาก
คือการดำรงอยู่อันว่างเปล่า หล่นหาย ปราศจากสิ่งใดให้
ยึดถือ ผมจำไม่ได้ด้วยซ้ำว่าสาเหตุที่แท้จริงที่ทำให้ผมตัดสินใจ
มายืนอยู่ตรงนี้คืออะไร เพียงแต่ผมรู้สึกไร้ค่า เหน็บหนาว
และสิ้นหวังเกินกว่าจะใช้ชีวิตอยู่ต่อไป

ทุกเช้าที่ตื่น ผมจะนอนซุกตัวอยู่ในผ้าห่มหนา เลื่อนมือ
ไปคว้าดูเวลาบนจอโทรศัพท์มือถือพร้อมภาวนาให้เช้ายังมา
ไม่ถึงสักที ผมเกลียดชีวิต เกลียดงาน เกลียดทุกอย่างแห่ง
องคาพยพของโลกใบนี้ ผมอยากหลบหนีหายไปจากทุกอย่าง
ผมจำเสียงกระซิบของแม่ได้เป็นอย่างดี *ถ้าฉันไม่มีแกฉันจะมี
สามีใหม่ - ถ้าฉันไม่มีแก ฉันคงไม่ต้องทรมาณแบบนี้ถ้าฉัน
ไม่มีแก ฉันจะมีความสุขเหลือเกิน*

ผมฟังคำกระซิบอาฆาตของแม่จนเจ็บ จนทรมาณ จนแทบ

ไม่รู้สึกอะไรอีกแล้ว แม่ฆ่าตัวตายทุกวันวันละหนึ่งครั้ง หรือหลายครั้ง เมื่อสำเร็จอัตวินิบาตกรรมด้วยคำพูด แม่จะลุกขึ้น เดินไปทำอาหาร อาบน้ำ ทำความสะอาดบ้าน เหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น ทั้งผมให้หนึ่งอิงบอดไปไร้หนทางไปต่อ รอยมีดกรีดเฉือนลงในความรู้สึกผมอย่างเชื่องช้า รอยแล้วรอยเล่า เหมือนบาดแผลที่ไม่มีวันสมานให้หายดี เมื่อปริแตกแล้วจะคงอยู่ ดำรงเป็นรอยความจริงแท้แห่งความเจ็บปวดตลอดไป

ฉันอยากตายไปเสียให้รู้แล้วรู้รอด เสียงของแม่กระซิบขึ้นในหัวผม แซ่ซัด รวากับมีแม่ติดตามผมไปทุกที่ ผมเอื้อมมือไปจับราวระเบียงอย่างสิ้นเทา ก้มมองลงไปยังพื้นเบื้องล่าง เพียงวูบเดียวแล้วทุกอย่างจะสูญหาย ไม่ต้องมีสิ่งใดเหลืออยู่ หล่นไปในความมืดอันเป็นนิรันดร์ ผมหลงลืมเหตุผลในการดำรงชีวิตอยู่ไปแล้ว ผมอยู่ไปทำไม ผมอยู่ไปเพื่ออะไร ผมนึกหาคำตอบไม่เห็น รู้เพียงแต่ว่าทุกอย่างก้าวในการอยู่มันช่างยากลำบาก ผิดเฟื่อน ในขณะที่ทางตรงกันข้ามกับเบาสบายอย่างอธิบายไม่ถูกเลย

ผมชะเง้อมองลงไปยังเบื้องล่างอีกครั้ง อีกครั้ง และอีกครั้ง ณ ที่นั้นความหวังและความฝันของผมหลุดร่วงสูญเสีย ผมตายไปแล้ว อนุสติของผมกระโดดปลิวออกไปไกลสู่เบื้องล่าง แผลกลสลายสิ้นร่างไม่เหลือชิ้นดีในขณะที่ร่างหยาบ

ของผมทรุดลงกับพื้น น้ำตาไหลท่วมจนมองอะไรแทบไม่เห็น
ผมนอนฟังพาดลงกับพื้น คลานกลับเข้ามาในตัวห้อง เสียง
เล็กเบาเจิบเจิบดังขึ้นในหัว *ผมยังไม่อยากตาย - ผมยังไม่
ไม่อยากตาย* โชคดีถึงที่สุด วันนั้นผมไม่ได้ปฏิเสธมัน

คุณถึงเวลาต้องพักแล้วนะ จิตแพทย์พูดกับผมด้วย
ท่าทางใจดี ผมร้องให้อีกครั้ง นั่นคือการร้องให้ต่อหน้าคน
ไม่รู้จักที่หนักหน่วงที่สุดในชีวิตผม ผมร้องให้อย่างเดียว
เป็นเวลาเกือบห้านาที พูตอะไรออกมาเป็นภาษาไม่รู้เรื่อง
สักคำ พูมพ่ายกับกระดาศพิษซูแผ่นแล้วแผ่นเล่า ผมถามว่า
ผมจะมีชีวิตอยู่ไปทำไม ผมไม่อยากมีชีวิตอยู่แล้ว หมอยืม
ด้วยใบหน้าที่ราวกับจะโอบกอด *ตอนนี้คุณเหนื่อยเกินกว่า
จะคิดคำตอบให้ออกได้ แต่ไม่เป็นไร วันหนึ่งถ้าคุณหายเหนื่อย
คุณจะเจอคำตอบของคำถามนี้เอง*

ผมกินยาทุกวัน วันละหนึ่งกำมือ ความจริงการกินยา
โรคจิตประสาทก็ไม่ได้โหดร้ายกับชีวิตมากนัก เหมือนกับ
ฉีดยาซาเข้าไปในสมอง ผมใช้ชีวิตแต่ละวันไปอย่างตื้อๆ ไม่มี
อารมณ์อะไร ตื่นนอนตอนเช้าและใช้ชีวิตไปวันๆ จำไม่ได้
ด้วยซ้ำว่าหลงไหลไฝฝืนในสิ่งไหน *ก้าวไปที่ละก้าว* หมอบอก
ผมไม่เข้าใจความหมายนัก *ก้าวแต่ละก้าวที่ผมย่ออาจจะสั้น
เกินกว่าคนอย่างผมจะสำนึกได้* รู้ตัวอีกทีผมก็ไม่ร้องไห้ใน
ทุกวันที่ตื่นแล้ว แต่นั่นก็ไม่ใช่ ไม่ได้แปลว่าผมรู้สึกว่าการโอบนี้

มันงดงาม

รู้สึกว่าคุณดีขึ้นบ้างไหม จิตแพทย์ถามผมด้วยรอยยิ้ม เช่นเดิม แต่แปลก การพบกัน ๒ เดือนหลังจากครั้งแรก เปลี่ยนความรู้สึกของผมไปอีกอย่าง ดีครับ ผมก็ตอบไม่ถูก เหมือนกัน แต่ผมรู้สึกว่ามันดีขึ้น อีกฝ่ายพยักหน้ารับเรื่องข้า คิดเสียว่าเป็นช่วงพักร้อนของชีวิต ทกล้มครั้งนี้อาจจะ ได้ผล แต่ก็เป็นเวลาให้ได้ทบทวนใจด้วย ลองออกไปใช้ชีวิตดูนะ ทบทวนว่าอะไรที่ทำให้เรามีความสุขบ้าง ลอง หยิบมันขึ้นมาทำอีกครั้ง ผมพยักหน้ารับ สมองนึก อะไร ที่ผมเคยยิ้มได้กับมันอย่างแท้จริง

คำถามของหมอกวนตะกอนในใจของผมให้พุ่งขึ้น อะไรกันนะที่ทำให้ผมมีความสุข ผมผู้เคยเป็นมนุษย์จำพวก สุขนิยม จับจ้องสีทองบนท้องฟ้า มองหาดอกหญ้าที่คลี่ดอก แยมบานในซอกหลืบของทางเท้า แต่วันหนึ่งผมหล่นหายตัว ผมหล่นหายไปในความมืดบอด หาสิ่งใดไม่อาจเห็นแต่ตอนนี้ กลับมีแสงสว่างสาดส่องกลับมาริบหรี่ ผมค่อยๆ มะงุม มะงาหราไปอย่างไม่รู้ทิศทาง

ผมเป็นคนชอบกินน้ำแข็งไสถึงที่สุด แต่ตั้งแต่ผมเริ่มต้น มีชิมเคร้าเป็นเจ้าเรือน ผมก็ลืมนรสชาติความอร่อยของมันไป จนหมดสิ้นแล้ว ผมกินเพื่ออยู่ไปวันๆ กันตายก็ว่า แต่วันนี้ ผมอยากทดลองอีกครั้ง ผมนั่งลงที่ร้านประจำที่แทบจะรู้

ทุกอย่างในหน้าเมนูเป็นอย่างดี หรือชีวิตอาจจะเป็นแค่
ความสุขเพียงเจ็ดก้าวข้างหน้า ย้ำไปอย่างไม่ตั้งคำถาม มี
ความสุขเพียงแต่อย่างเท่าที่ก้าวไป เป็นเช่นนั้นก็เพียงพอแล้ว
ไม่มีคำตอบที่ยิ่งใหญ่ใดหลบรอรอยู่ที่เบื้องหลัง ก็แค่งาม งาม
แบบไม่มีอรรถาธิบายใด ผมเอื้อมมือตักของหวานในถ้วย
ใส่ปาก ความสุขที่หล่นหายไปนานกว่าชวบปีค่อยๆ กลับมา
คืนสู่ชีวิตผมอีกครั้ง ผมร้องให้พุ่มพ่ายต่อหน้าถ้วยน้ำแข็งใส
อย่างลึมโลกภายนอก นั่นคือความหวานที่อร่อยที่สุด

ผมยังไม่ตาย และผมมีชีวิตอยู่เพื่อความสุขเล็กๆ แต่
แสนยิ่งใหญ่แบบนี้เอง

รายชื่อคณะกรรมการอำนวยการ

๑. คุณหญิงปัทมา	ลีสวัสดิ์ตระกูล ประธาน
๒. แมร์มีเรียม	กิจเจริญ
๓. คุณปิยะพันธ์	จัมปาสุด
๔. คุณวันทนี	นามะสนธิ
๕. พ.ต. ปานสรวง	ชุมสาย ณ อยุธยา

รายชื่อที่ปรึกษาโครงการ

๑. คุณประยอม	ชองทอง
๒. คุณปวงสรร	ชุมสาย ณ อยุธยา
๓. คุณปริสุทธิ์	กลั้มพะสุด

รายชื่อคณะกรรมการตัดสิน

๑. คุณเนาวรัตน์	พงษ์ไพบูลย์
๒. คุณอดุล	จันทร์ศักดิ์
๓. คุณชมัยภร	แสงกระจ่าง (บางคมบาง)
๔. คุณจิระนันท์	พิตรปรีชา
๕. คุณชุติมา	เสวิกุล
๖. คุณพิบูลศักดิ์	ละครพล
๗. คุณกนกวลี	พจนปกรณ์
๘. คุณณรงค์ฤทธิ์	ยงจินดารัตน์ (ปะการัง)
๙. บาทหลวงอนุชา	ไชยเดช
๑๐. บาทหลวงอนุสรณ์	แก้วขจร

หัวหน้าคณะกรรมการัดกรอง

ประเภทกลอนสุภาพ	คุณพินิจ นิลรัตน์
ประเภทความเรียง	คุณนรีภาพ สวัสดิ์รักษ์

จัดโดย

สมาคมวิชาชีพแห่งชาติ
The National Association of Theatrical Artists

ผู้สนับสนุนหลักอย่างเป็นทางการ

